

KORENINE

S
E
L
Č
Я
N
O
V
I
H

Gor čez izaro,
gor čez gmajnico,
kjer je dragi dom
z mojo žibelko,
kjer so me žibali
mamica moja
in prepevali haji, hajo.

Korenine Selčanovih

En hribček bom kupil, bom trte sadil,
prijatle bom vabil, še sam ga bom pil.

Sladko vince piti to me veseli
dobre volje biti svoje žive dni
svoje žive dni brez vseh skrbi,
to me srčno veseli.

SPOŠTOVANA ŽLAHTA

Ni še dolgo tega, ko smo se podili po Platovškovem bregu, plezali po drevesih mogočnega sadovnjaka in v bližnjem gozdu, se prepirali za boljše mesto ob in na krušni peči, ob večerih prepevali stare slovenske pesmi in poslušali zgodbe in dogodivščine naših stricev in tet ter naših staršev o slabih in dobrih časih, ki so jih skozi življenje spremljali.

Tudi nam ni bilo vselej z rožicami postlano, pa smo zaradi tega malokedaj tarnali, morda tudi zato ne, ker smo po naravi rojeni optimisti in smo po vrsti vsi prej vesele kot žalostne nature.

Prav zaradi takšnih lastnosti so nas naši družinski partnerji s potrpljenjem prenašali in kot kaže so to pripravljeni tudi še za naprej.

Z nami so delili srečne in manj srečne trenutke.

Ob takem življenju sta nam pomlad in poletje življenja hitro - prehitro minila.

Sedaj že živimo in uživamo jesen življenja in občudujemo plodove, ki smo jih v svojem življenju skrbno obdelovali in pridelali.

Dragi bratje, sestre, otroci, nečaki, ko poizkušam nekaj spominov iz našega življenja ovekovečiti na papir, smo se že večji del strečali z Abrahamom, nekateri smo pa že na pragu sedmega desetletja.

Prav dobra volja nas še vedno spreminja in tako lažje prenašamo vsak dodaten križ, ki si ga naložimo.

Da pa mlajši rodovi ne bi vsega pozabili, kar je bilo nam in našim staršem poznano, sem zbral nekaj spominov, ki bodo nekega dne nam, našim otrokom, vnukom in pravnukom morda osnova, da nas in naših prednikov življenje ovekoveči kako drugače v naši prelepi slovenski besedi.

Po svojih močeh sem se tega pisanja z veseljem lotil in se vsem v bližnji in daljnji žlahti za sodelovanje zahvaljujem.

V juniju 1995,

Franci Selčan

KRONIKA DOMAČEGA KRAJA

Celjski grofje so bili v začetku majhni in skromni graščaki. Vsak naslednji rod, pa si je pridobil več bogastva in slave. Tako je bil zadnji Ulrik že vojvoda in je hrepenel po kraljevi kroni in kraljevanju nad celotno srednjo Evropo. Ko je tako hlastal po čim večji slavi, je pozabil, da brez dobre družine in zdravih potomcev to ni mogoče. In ker potomcev ni bilo, so vso slavo in imetje prevzeli Habsburžani. Slovenci pa smo zaradi gornje lahkomiselnosti morali še 400 let čakati, da smo uresničili sanje o svoji samostojnosti.

Še dobrih 300 let pred gornjimi dogodki je naša dolina izgledala povsem drugače. Na kraju, kjer sedaj стоji naša cerkev, so pričeli z gradnjo cerkve. Ker je bila takrat naša dolina od Višnje vasi do Socke jezero, so iz nasprotnega Pozjakovega hriba v čolnih dovažali kamenje za gradnjo cerkve. Prav zaradi takratnega jezera in ker je bilo

zemljišče, na katerem je stala cerkev, obdano z vodo, so cerkev imenovali "Lenart na jezeru".

Še nekaj stoletij pred tem so na Jankovem kuglu, tudi ob jezeru, zgradili prvi klošter v naših krajih, od koder so menihi opravljali službo božjo v novo zgrajeni cerkvi.

Razvoj gornjih dogodkov pa ni nastal slučajno, ampak je to pogojevala bližina takratne prometne poti, t.j. stare Rimske ceste, ki je potekala mimo Celja pod Konjiško goro proti Ptuju. Je že tako, da so bile za ljudi naravne lepote vedno privlačne in takratni naš kraj s kristalno čistim jezerom, kloštrom in novo zgrajeno cerkvijo je bil daleč naokrog najlepši kraj, še posebej, ker so ga na severnem delu obdajali visoki hribi, ki jih je velikokrat že v zgodnji jeseni pobelil sneg.

Našemu kraju pa kakor mnogim drugim ni bilo prizanešeno z raznimi ujmami in katastrofami. Tako so vdrli k nam v 15. stoletju Turki, ki

so požgali cerkev ter razrušili klošter. Cerkev je bila kmalu na novo zgrajena in tudi za dvačrat povečana. Zaradi varnosti so okrog cerkve pozidali obrambni zid, pred njim pa še izkopali vodni jarek, da bi se tako lažje ubranili pred Turki, ki pa jih na srečo ni bilo več v našo dolino.

Prebivalstvo se je iz leta v leto množilo, zato so prišli na idejo, da jezero na spodnjem koncu odprejo in kmalu zatem je naša dolina postala obdelana in tako dajala boljši pridelek in lažje pridelan kruh njenim prebivalcem.

Za vedno je izginila idilična slika cerkvice na jezeru in ker jezera ni bilo več, so cerkev in kraj začeli imenovati Nova Cerkev.

Turki pa niso bili edina nesreča, ki je prizadela naš kraj. Zagotovo je bila največja nesreča, ko je skoraj celo Evropo zajela epidemija črnih koz (črna smrt, kuga), ki je takratno prebivalstvo, tudi naše kraje, tako

prizadela, da je umrlo preko 80% ljudi. Še danes stojijo marsikje kužna znamenja (pri nas v Slatni), ki spominjajo na tiste žalostne čase.

Pa minilo je dobrih 100 let in prebivalstvo se je namnožilo tako, da niso bile polne samo stare hiše, ampak so postavili veliko novih, ki pa so bile še vedno v glavnem grajene iz lesa in s slamo krite.

V pričetku 18. stoletja, ko je Napoleon že zdavnaj končal svoj osvajalski pohod, smo Slovenci še vedno bili pod Avstroogrsko. Obveznih osnovnih šol še ni bilo, zato pa je meščanstvo v mestih ustanaavljal vse več šol. Leta 1800 sta se rodila Prešeren in Slomšek, ki sta bila iz premožnih podeželskih hiš, zato sta obiskovala šole v Ljubljani. Pozneje sta šla vsak svojo pot, Slomšek pa je po posvetitvi v duhovnika tudi dve leti kaplanoval v naši Novi cerkvi. Že takrat je bil z nepismenostjo prebivalstva zelo nezadovoljen, zato je začel uvajati bralne večere. Na razpolago ni bilo

ustrezne literature, zato jo je sam pisal, spesnil pa je tudi celo zbirko cerkvenih in posvetnih pesmi. Nekatere pesmi so bile šjudem tako všeč, da so ponarodele (npr. *En hribček bom kupil, Večerni zvon*).

V tistem času je avstrijski graščak zgradil graščino v Socki in celotno pobočje nad graščino zasadil z vinsko trto. Sicer so pa takrat vinsko trto sadili vsi, ki so to premogli. Pa zraven dobrega življenja in sreče pride tudi nesreča. Ko je bilo trsje v največji rodnosti, je trtna uš v nekaj letih uničila skoraj vse nasade in minilo je nekaj desetletij, da so iznašli osnovo za cepljenje trsnih sadik, ki jo uši niso marale. Ljudje pa po tej naravni nesreči niso zasadili toliko vinogradov kot prej. Tudi zaradi tega ne, ker so potrebovali zemljo za pridelavo drugih kmetijskih pridelkov, nujnih za preživljjanje.

Pozneje, leta 1895, je Ljubljano prizadel katastrofalen potres, ki so ga tudi naši kraji

močno občutili. Na strečo pa potres v naših krajih ni napravil večje škode.

Tudi poznejše katastrofe kot 1. in 2. svetovna vojna sta naš kraj samo oplazili. Razen nekaterih izjem, nam je bilo prizanešeno. Po 2. svetovni vojni so naš kraj preimenovali v Strmec. Leta 1991 smo postali samostojna država Slovenija, takrat je bilo tudi našemu kraju vrnjeno staro ime Nova Cerkev.

Ko so še v Avstroogrski gradili našo osnovno šolo, je naša stara mama Cecilija pomagala pri gradnji šole z mešanjem malte in nošnjo gradbenega materiala. Leta 1992 pa je bila v celoti obnovljena zunanjost naše cerkve, ki je sedaj kot nevesta v novi obleki. Vsakokrat, ko jo že od daleč zagledamo, smo nanjo ponosni tudi zato, ker je pri obnovi zvonika sodeloval s pleskanjem naš brat Karli.

Tudi naš Platovškov hrib je zelo spremenil svojo podobo. Zaradi starosti je dotrajal nekoč

tako rodoviten sadovnjak. Naša domačija, stara lesena hiša, ki je preživela tri generacije družin s številnimi otroki, je kljub skoraj 300 letni starosti na kraju morala svoje mesto prepustiti novo zgrajeni **Petrovi** hiši. Na mestu, kjer je stala naša stara domačija, pa je sedaj lepa travnata zelenica z mladimi drevesi, kar je najlepši spomenik naši rojstni hiši. Tam na vrhu, kjer so bili pred več kot 100 leti vinogradi, stoji danes nova **Karlijeva** domačija. Pod **Petrovo** domačijo, kjer so rastla najvišja drevesa hrušk in jablan, pa stoji Bogdanova hiša. Mladostne spomine, pa v svojem vikendu obuja tudi sestra **Tinka** in pridno goji rože ter obdeluje vrt in novi sadovnjak. Pa tudi sicer se je Platovškov hrib zelo moderniziral. Najprej je bil napeljan prepotreben vodovod, nato še telefon, v lanskem letu (1994) pa je bila dograjena še asfaltna cesta.

Stoletja je bil Platovškov hrib vedno poln otroškega živ-žava. V preteklem desetletju se je zdebelo, da bo življenje na tem hribu izumrlo.

*V zadnjih letih pa naš hrib zopet oživlja in
kljub novi preobleki daje upanje, da bo
življenje tu nastajalo in se srečno nadaljevalo
v naslednjih stoletjih.*

NAŠI PREDNIKI

Mamini starši

Ko sta umrla Prešeren (1849) in škof Anton Martin Slomšek (1863), se je na Brcah nad Dobrno rodil krepak plavolasi deček Marovšek Alojz. Srednja hribovska kmetija je zahtevala veliko težkega dela in odrekanj, vendar je mladi Lojzek odraščal v krepkega fanta in, ko je služil vojsko na Dunaju, mu je uniforma tudi zaradi njegove nadpovprečne velikosti dobro pristajala.

Leta 1864 se je v Socki na majhni kmetiji na hribu proti Sv. Miklavžu v Čreskovi rodila hčerka Platovšek Cecilija. Oče Platovšek je bil oskrbnik graščine v Socki. Govorilo se je, da je bil najdenček in da bi se naj rodil, mladi še neporočeni grofični. Morda besede niso bile tja v en dan, saj so bili v družini svetlejših las, oče Cecilije pa je bil črn kot krt. Zato ni

čudno, da je bila hči Cecilia sicer bele pošti, vendar pa gostih črnih las. Graščina je zaposlovala veliko sezonskih delavcev za razna poljedelska in vinogradniška dela. Platovškova družina je bila ob takih prilikah velikokrat na delu v graščini in si tako zraven borne kmetije zagotavljala sredstva za preživljanje. Sicer so pa bili graščinski dobri ljudje, posebej še stara gospa, ki je posebej Platovškove ob velikih praznikih (Božič, Velika noč) bogato obdarovala.

Tako je prišlo leto 1890, ko je bila v Novi cerkvi lepa nedelja (farni patron Sv. Lenart). Na praznovanje je prišlo veliko ljudi iz vseh krajev, med njimi tudi Marovšek Alojz in Platovšek Cecilia. Tu sta se spoznala in ker sta si bila takoj všeč, je vzklila ljubezen, ki je bila iz dneva v dan večja.

Platovškova kmetija je zašla v velike težave, zato jo je moral oče Platovšek prodati premožnemu Pohorcu. Za kupnino je kupil

staro viničarijo z gospodarskim poslopjem na Zlatečah. Nad hišo je bil star opuščen vinograd, ki so ga prekopali, da so lahko pridelovali vsakodnevni živež. Levo od hiše in pod njo pa se je razprostiral mogočen sadovnjak v najboljši rodnosti. Platovškova sta se težko privajala na novo skromnejše življenje, pa šebolehalo sta in kmalu umrla.

Tako sta nova zakonca Alojz in Cecilija začela skupno življenje v svojem domu. Ker je bila kupnina s Platovškove strani, se je novi dom imenoval pri Platovšek in ne pri Marovšek. V tistih časih je že bilo tako, če je bilo veliko ljubezni, je bilo tudi veliko otrok. In tako so se mlademu paru Alojzu in Ceciliji po vrsti rodili: Leopold, Lenika, Valentin, Ivan, Alojzija in Avgust. Oče Alojz je sicer pripravljal hrano za dve kozi in prašička, spletel kakšen koš in pokrpal kakšno slammato streho, pa še tu in tam je bil na sezonskem delu, vendar to za preživljanje številne družine ni bilo dovolj.

Zato so otroci, kakor hitro so napolnili pet let, odšli služit k velikim kmetom za pastirje in hlapce. Mati Cecilija je potočila veliko solz, vendar drugega izhoda ni bilo, pa tudi oče Alojz je bil zelo strog mož.

Hči Alojzija je imela več sreče in je šla služit k učiteljski družini v Novi cerkvi. Pozneje, ko je končala osnovno šolo, pa je šla za služkinjo k trgovcu Vovku v Žalec, kjer je za svoje delo prejemala skromno plačo, ki jo je skrbno varčevala.

Tako so tekla leta. Mati Cecilija si je, ko je rodila svoje otroke, nabrala dosti izkušenj ob rojstvih, saj je dostikrat rodila brez babice. Siromašnih družin je bilo takrat veliko in so bile ob rojstvih otrok v hudihih stiskah, zato se je Cecilija sprakticirala za babico in je to delo tako vzljubila, da je pomagala na svet preko 300 otrokom.

Oče Alojz pa je poleg vsakodnevnih opravil posedal na klopi pred kočo. Srečal je že Abrahama, postajal je zamišljen, saj je živel še kar, vendar je imel občutek, da mu je življenje prehitro preteklo.

Ob takem razmišljaju mu je trajšalo čas sosedovo pozre, ki je pravkar zaključilo tiste štiri razrede osnovne šole, bilo pa je ravno prav radovedno, da je poslušalo razne štorije iz mladosti očeta Alojza. Tudi Alojz je zнал svoje spomine, še posebej iz vojaških let tako olepšati, da je pozre kar zijalo od začudenja. Pozre je bilo za svoja leta zelo razvito, postavno in rdečelično in če je le moglo, se je plazilo očetu Alojzu po kolenih in bilo iz dneva v dan bolj radovedno. To je trajalo nekaj let. Nekoga poletnega večera, ko je mati Cecilija odhitela na nujen porod, pa je oče Alojz zaradi prevelike visljivosti mladega pozreta pozabil na kontrolo nad samim seboj in se zavedal šele, ko sta obležala s pozretom na kupu otave. Odrinil je pozreta, ki je takoj

cmihalo, da bo mami povedala, kar je tudi storila. Oče Alojz, pa je vzel vrh, ki je visela pri vratih v štalo, jo vrgel čez tram in si vzel življenje.

Dve leti so se vsi izogibali Platovškovi. Mati Cecilija ni mogla sama prenašati sramote in samote, zato je hčeri Alojziji predlagala, da s prihranjenimi prihranki izplača brate in sestro in tako prevzame Platovškovo domačijo.

Alojzija je spoznala že boljše življenje, ko je služila pri učiteljski in trgovski družini, vendar je ubogala svojo mamo in se preselila v razpadajočo bajto na hribčku.

V Novi cerkvi pri Kuzman je bil tečaj za kuharice in gospodinje, ki ga je Alojzija uspešno obiskovala in opravila.

V tem letu so se tudi končali zadnji dnevi njene srečne dekliške mladosti.

Atovi starši

V začetku druge polovice 19. stoletja se je nad Socko v Selcah pri Ovtarjevih rodil sin edinček Selčan Mihael. Ovtarjeva visokohribovska kmetija je bila velika. Obdelovalne zemlje sicer ni bilo veliko, za številno živino pa je bilo dosti krme. Glavnino zemljišča so pokrivali gozdovi, saj so ljudje pravili visokemu hribu nad kmetijo kar Ovtarska gora. Poleg kmetijske dejavnosti so se na kmetiji ukvarjali še z žganjem apna in oglja. Imeli pa so tudi delavnico, v kateri so popravljali in izdelovali razne lesene izdelke, med katerimi je prednjačilo sodarstvo.

Mali Mihec je bil že ob rojstvu krepak fant. Pri hiši so poleg ostale družine živele še tri neporočene tete, ki so malega Mihca razvajale z vsem mogočim. Tudi pozneje, ko je že hodil v šolo, ga je vedno katera spremļjala kljub temu, da je bilo do šole več kot uro hoda. Mihec je bil tako razvajen, da si je lahko celo

izbiral hrano in razne priboljške. K temu so največ pripomogle tete, ki so bile vedno pozorne do njega in mu ponujale med ostalim še danes težko dosegljive dobrote. Tako so bile med ostalimi priboljški tudi ponudbe kot: "Mihec, ali bi danes raje piško ali petelinčka?".

Pozneje, ko je zaključeval štiri razredno osnovno šolo, je bil Mihec deležen še večje pozornosti in občudovanja.

V delavnici se je kmalu izučil spremnosti obdelave lesa. Že v zgodnji mladosti je bil vedno razigran in dobre volje, zato so tete sklenile, da mora igrati kakšen instrument in so mu kupile gosli. Kaj kmalu je Mihec pokazal talent za igranje in se pridno učil domačih viž.

Ob tako lepi mladosti je Mihec doraščal v krepkega in postavnega fanta. V delavnici si je med ostalim izdelal tudi sanke, ki jih je

preizkusil, ko je zapadel prvi večji sneg. Ob kmetiji je bil položnejši svet, ki je v spodnjem delu prehajal v strmino in prepad. Mihec se je zasankal po strmini. V začetku je bil zadovoljen z manjšo hitrostjo, pozneje pa je užival v čedalje večjih hitrostih in se ustavljal tik nad prepadom. Ko se je zopet peljal, je tik nad prepadom zapeljal na ledeno ploščo. Zaviranje je bilo neuspešno in Miheca je vrglo v prepad. Strah, ki ga je obšel, ko je letel mimo vrhov dreves in na koncu srečno pristal med mladimi smrekami v visokem snegu, je bil zelo velik. Pograbil je sanke in se vrnil domov. Vzel je sekiro in na kladu pred drvarnico razbil sanke, saj je trdno sklenil, da ne bo več sedel nanje.

Takrat, ko se je rodil Mihec, se je blizu nad Socko v Vinarjih rodila **Selčan Marija**. Tu je bila družina številčnejša, vendar, ker je bil del kmetije na položnejšem svetu, je bila pridelava živeža in življenje lažje. **Marija** je bila že od rane mladosti navajena težkega dela, pa tudi

svoje brate in sestre je morala negotati in varovati.

Otroška leta so ji minevala brezskrbno in veselo, saj so bili pri hiši vsi pevci in skoraj ni bilo večera, da ne bi prepevali. Tako je Marija prezivela srečno otroštvo, da sama ni vedela kedaj in se razvila v veselo in prikupno dekle.

Za Velike maše (15. avgust) je bila na Gojki nad Frankolovim lepa nedelja, saj je cerkev posvečena Mariji. Po končanem obredu v cerkvi je bilo pred cerkvijo veliko slavje. Bližnja kmetija se je spremenila v gostilno in romarjem se ni mudilo domov. Marija je bila prikupna v novi obleki in se z ostalimi dekleti veselila novosti ob štantih.

Mihec je bil že prej povabljen, da bo pri kmetiji igral na gosli. Igranje mu je šlo iz viže v vižo bolje od rok. Marijo so vlekli nežni glasovi strun in ko je zagledala

postavnega muzikanta, je bilo igranje še lepše in nežnejše. V njenem srcu je vzklila ljubezen in to se je primerilo tudi Mihecu, ki je zaradi tega še lepše igral.

Mihec je tetam zaupal svoje novo čustvo in čeprav je bila **Marija** iz manjše kmetije, so tete pristale, da se Mihec oženi.

Prva leta po poroki so minevala srečno in brezskrbno. Čez leta pa so tete zaradi bolezni in starosti pomrle. **Marija** je zraven številnih otrok delala in gospodinjila kolikor je mogla. Medtem so se rodili otroci: **Martin**, **Minka**, **Franc**, **Ignac**, **Klara**, **Jurij** in **Peter**.

Mihec pa je slabo gospodaris, pa tudi kmetovanje mu ni ležalo. Večkrat je raje vzel gosli in igral v gostilnah ob cesti, kjer je bilo največ gostov furmanov, ki so v Celje s konji na težkih parizarjih vozili les. Mihec pa ni samo igral na gosli, ampak tudi na karte. Pri kartah je večji del izgubljal in zaradi tega

moral plačevati pihačo. Denarja ni imel, zato so mu gostilničarji rade volje dajali na kredo. Mihec svojih dolgov ni znal kontrolirati, in ko so gostilničarji pa tudi banka, po več letih postavili rok za vrnitev dolgov, tega Mihec ni zmogel.

Zakoni so bili takrat zelo strogi in sledila je zaplemba Ovtarjeve kmetije. Čez noč so prišli novi lastniki in mati Marija se je morala izseliti v samotno malo kočo v Novake. Sabo je vzela najmlajša dva Klaro in Petra, saj sta bila skoraj še v plenicah. Najstarejši Tinček, Franci ter Minka, so šli služit kmetu in gostilničarju Janku. Mlajši Ignac, Jurček in pozneje Peter pa tudi služit na kmetijo Hriberšek. Mati Marija je slovo od svojih še zelo malih otrok prenašala z veliko žalostjo, ampak, ker je bila vajena vsega hudega, je to usodo sprejela s prepričanjem, da je pač takšna božja volja.

Oče Mihael je sicer po streznitvi, ko je uvidel, kam ga je pripeljalo življenje po gostilnah, svoje gosli razbil in vrsto let ni igral, pa tudi gostiln se je izogibal.

Marija ga je tolažila, saj ga je imela še vedno rada in mu govorila, da bi lahko bilo še slabše in da bosta že kako. Občasno je obiskovala svoje otroke, ki so se je vedno razveselili. Otroci so pri kmetih v glavnem spali v štalah zraven živine, pretirano pa niso stradali in so kot vsi otroci bili veseli in razigrani, pa čeprav je bilo brez ata in mame še tako hudo.

Medtem so leta tekla in najstarejši *Martin* je bil že pravi fant, ko je izbruhnila 1. svetovna vojna. 1916. leta so ga že poklicali k vojakom, od koder se je še kakšno leto javljal. Nazadnje je pisal, da gredo proti italijanski meji. Pozneje so sporočili, da je padel na Doberdobu.

Mimika, Ignac, Jurček, Klara in Peter so se z leti poročili in si ustvarili vsak svojo skromno domačijo.

Sin Franc pa je zaradi svoje prikupnosti imel posebne privilegije pri Jankovi družini. Tako je gospa vztrajala, da se je po končani osnovni šoli šel učit za kolarja. Učno dobo in izpit je uspešno opravil, po ocetu pa je znal delati tudi sode.

Pri Jank ni več služil, ampak je vzel v najem staro Štokonkovo hišo na Žaberlem. Tu je delal od kolarstva do sodarstva, kar je pač bilo. Velikokrat je tudi oprial škatlo z orodjem in šel delat po hišah ne samo v domačem kraju, ampak celo na Pohorje.

Ob sobotah in nedeljah je po večerih prepeval z vaškimi fanti na vasi, velikokrat pa pod okni mladih deklet, ki jih je bilo povsod dovolj.

Nekega majskega popoldneva je bila v Socki veselica, kamor so odšli fantje, med njimi tudi Franc. Popivalo, prepevalo in plesalo se je pozno v noč. Franc je plesal največ s Krnjavškovo Mimico, ki je bila nadvse čedna in vihrlava. Bila je jasna in topla majska noč, ko sta proti polnoči kolovratila proti Novi cerkvi. Daleč pa nista prišla. Močna ljubezenska strast ju je zgrabila že blizu Cirilove domačije, kjer sta si pod krošnjo mogočnega kostanja izkazala ljubezen. Rezultat je bil kmalu viden in Franc je vztrajal pri poroki. Mimica o tem ni hotela slišati, zato se je rodil Štefan brez očeta.

Franc je to izučilo, zato se je tesnejših stikov z ženskami izogibal vrsto let. Raje je prepeval z vaškimi fanti, pa tudi popival z njimi, velikokrat, morda čez mero, pa ne brez vzroka, ampak zaradi bolečih spominov na prvo nesrečno ljubezen.

Tako so minevala fantovska leta in Franc je imel že čez 30 let, ko je opazil, da hodi večkrat mimo hiše visoko, urejeno dekle s pšenično zlatimi lasmi spletenimi v kito - Platovškova Lojzka. Beseda je dala besedo in kmalu sta ugotovila, da sta si v vsem več kot znanca. Franc je imel našparanega nekaj denarja, pa tudi gradbenega materiala ob hiši je bilo veliko. Domačija pri Platovšek je bila v slabem stanju in ko je Franc razodel Lojzki, kaj vse bi bilo treba popraviti in na novo postaviti, se je vnela še ljubezen, ki je bila potrjena še s praktičnega vidika in do poroke ni bilo več daleč.

Oče Mihael in mati Marija sta se preselila iz Novak v Socko v Trnovlje, kjer sta dobila v najem staro kočo in nekaj zemlje, kar sta pa morala premožnemu kmetu odslužiti z delom na njegovem gruntu. Oče Mihael še vedno ni bil kaj prida za delo na polju, zato je morala mati Marija opraviti skoraj vsa dela. Je pa oče Mihael še vedno rad delal predmete iz

lesa pa tudi glasbene instrumente. Najraje se je ukvarjal z igranjem in je na stara leta naučil igranja marsikaterega kratkohlačnika.

Očeta Mihaela so spremljale skozi vse življenje razvade, ki so mu jih že v zgodnji mladosti privzgojile njegove tete. Zato ni čudno, da ga je morala na stara leta mati **Marija** pred spanjem v skupni postelji ujčkati kot otroka in mu prepevati uspavanke, ker drugače ni mogel zaspati.

Ob tako siromašnem življenju sta se oba postarala. Oče Mihael jebolehal in leta 1944 umrl v celjski bolnici. Pokopan je na špitalskem pokopališču kot revež. Zaradi vojne in zaradi pomanjkanja denarja ga niso pokopali na domačem pokopališču. Mati **Marija** tudi ni mogla prenašati samote in žalosti in je umrla leta 1945 v stari najemniški koči.

Ate in mama

Februarja 1935. leta je zima z visokim snegom trmasto vztrajala. Bil pa je za ženitev primeren in v običaju predpustni čas. Takrat sta se tudi poročila Selčan Franc in Marovšek Alojzija, t.j. ate in mama. Velikega slavja ni bilo, je pa zato bila zakonska zveza uspešna in plodna. Pri hiši je živela še stara mama Cecilia. Stara lesena hiša je imela samo bivalni prostor s kmečko pečjo, črno kuhinjo in vežo. Zato je ate takoj dogradil sobo za poročni par, dotrajano slavnato streho pa zamenjal s cementnimi strešniki. Tudi črno kuhinjo je povečal in preuredil dimnik tako, da na novo vzdani štedilnik in kmečka peč nista več dimila po kuhinji. Še isto leto je pričel z gradnjo marofa, ki ga je leta 1937 dogradil. Takrat je tudi porušil stari razpadajoči marof, ki se je na spodnji strani držal stare hiše.

Zraven uspešne gradnje in prenove domačije se je tudi družina z mladimi člani hitro večala.

Tako smo se po vrsti rodili Tinka, Franci, Slavica, Tilčka, Nežika, Vinko, Karli, Milan in Peter.

Vsi otroci smo bili razmeroma dobrega zdravja, veselega razpoloženja in s kar dobrim posluhom za petje. Tega pri hiši ni nikoli manjkal. Sicer pa je bila stara mama poleg ata, ki je še vedno rad prepeval, pravi zaklad za vse vrste pravljic in dogodivščin, ki jih je znala zelo zanimivo pripovedovati. Največ je oživljala spomine, ko je v zelo težkih vremenskih razmerah hodila na razne porode tudi v kar precej oddaljene hribovske domačije. Tudi pri nas doma je bila pri naših rojstvih kar pri dobri polovici nas otrok za babico prav stara mama. Ob večerih in zimskih popoldnevih, ko smo otroci cufali in kytacili volno, ki jo je stara mama predla, je ob brnenju kolovrata velikokrat prepevala stare pesmi. Po večini so bile otožne in po vsebini take, ki so opisovale revno življenje, soldaški stan in nesrečne ljubezni.

Največkrat pa je prepevala naslednjo:

*Pa zagorski zvonovi prav milo pojo,
ko mojega dragega k pogrebu neso,
pa naj ga nesejo, le naj ga neso,
saj nikoli več nazaj ga ne bo.*

In tako naprej vse kitice. Njen obraz je bil zamišljen in žalosten. Prav gotovo so njene misli potovale desetletja nazaj do njene zgodnje srečne mladosti in do njene prve in zadnje ljubezni, ki se je tako nesrečno končala.

Sicer pa je bila stara mama ena sama dobrota za nas otroke. Bila je dober vzgojitelj, saj nas je vedno učila delati in bila pravično stroga do vseh ter smo jo prav zaradi tega spoštovali.

Lahko rečem, da smo vsi otroci, čeprav nas je bilo veliko, vsak po svoje preživljali zelo

strečna in brezskrbna otroška leta. Zelo so nas zanimale vse živali, ki so bile pri hiši. Krava Rdečka, je bila kot hišni inventar, saj je dočakala častitljivo starost. Ko smo jo pasli s štrikom na rogovih po našem malem travniku, smo večkrat za kratek čas prepevali razne pesmi. Imeli smo tudi ovco in hudega koštruna, da o zajcih, kurah in mačkah ne govorim. Igralni prostor je bil tudi neomejen. V bližnjem gozdu ni bilo drevesa, ki ga ne bi preplezali in na marofu ni bilo lat, lestev in sena ter slame, kjer se ne bi podili. Tudi bližnja Hudinja je poleti omogočila marsikatero kopanje in dogodivščino.

Poleg zgornjih veselosti pa so bili v našem življenju tudi težji trenutki. Prvi je bil nenehen strah, ko je nastopila 11. svetovna vojna. Že prvi dan vojne je bila bitka na cesti pod našo hišo, pa tudi pozneje smo večkrat slišali streljanje. Vojne grozote smo si vtisnili v spomin tudi zato, ker so zraven streljanja gorele tudi domačije. Tako je gorela

vas Hrenova pri Lembergu, gorela pa so tudi bližnja Krajnčeva in Gorčanova gospodarska poslopja.

Naš ate je najprej delal pri gradnji nove vaške občinske hiše, pozneje je bil poklican na delo v Dobovo in Graz, od koder je pobegnil, da ga niso mobilizirali na rusko fronto. Nekaj časa se je skrival, nato pa so ga neke noči odgnali partizani. To je bilo najtežje slovo takrat od domačih in nas petero otrok. Pa ate se je po dobrem mesecu dni vrnil srečno domov in se po tem skrival do konca vojne pred Nemci in partizani.

Po končani vojni je bilo dela dovolj in ate je kar naprej delal in popravljal sode in vozove. Tu je bilo naše novo igrišče, saj smo ga z zanimanjem opazovali, pri delu pa smo mu tudi radi pomagali. Najmlajši so najprej pomagali goniti draksel, ko je ate stružil lesene peste za kolesa. Ko smo odraščali, smo

pomagali pri kurjenju in oblikovanju novih sodov. Pa še in še je bilo zanimivosti.

Nismo pa mladosti preživiljali samo z igranjem, ampak se je z leti pričelo tudi težko delo. Tako smo že pomagali pri regulenju novega vinograda, vsako pomlad smo z motikami prekopali veliko zemlje, da smo lahko zasadili krompir in ostale pridelke. Tudi okopavanja in žetve na vročem soncu smo se privadili. Mlatili smo na cepe. V začetku je pomagal stric Nac, pozneje pa smo že **atu** otroci pomagali. Košnja je bila tudi težko delo. Že pri dvanajstih letih sem kosil z manjšo koso, vso posušeno krmilo pa smo vedno v koših znosili na marof, v jeseni pa tudi listje v listnico. Ker je bilo vsako leto več lačnih ust, smo dobili v najem Premrlovo ločo, da smo lahko pridelali koruzo in fižol, pa tudi več krmil za živino. Vendar tudi to ni bilo dovolj in smo hodili v tavarh k Janku Plehutjek in Macen. Delo je bilo težko, vendar smo se vedno naučili kaj novega. Najtežje pa je bilo,

Ko smo v hudičih zimah nosili v lesenih brentah vodo iz mlinarjevega grabna. Ko smo tako odraščali, smo tudi večkrat kaj ušpičili in, ko je bila mera prepolna je mama uporabila brezovo šibo, ki je bila vedno pri roki.

Ate nas je povečini od časa do časa vzgajal s svojim močnim glasom in že ob tem smo bili kot ovčke pridni. Sicer pa je najraje uporabljal za vzgojo četrto božjo zapoved, ki jo je glasno večkrat povedal:

"Spoštuj očeta in mater, da se ti bo dobro godilo in ti bo dobro na zemlji".

Mama pa nas je kar naprej učila, da se moramo imeti radi, da se moramo bati boga, ker on vse vidi in vse ve ter, da je povsod in v vsakem in da je neskončno dober. Taka razлага je bila kar sprejemljiva, zato smo se tudi v šoli marljivo učili, hodili k verouku in vsako nedeljo k maši. Nedelje so bile vedno praznik, zato smo morali že ob sobotah

popoldne očistiti vse čevlje, pomesti in pospraviti pod marofom in po dvorišču, zvečer pa se temeljito umiti, čeprav vsi v istem škafu z isto vodo.

V tistih časih je ate občasno še odšel na delo h kakšnemu kmetu, da mu je popravil kmečki voz ali sode, ki so zaradi dotrajanosti preveč puščali. Pozno zvečer se je vračal proti domu. Največkrat ga je imel malo pod kapo in je zato s svojim močnim baritonom prepeval njemu najlepše pesmi kot so:

"Dekle je na pragu stala" in "Oh ja pa oh ja, pa ti dekle moja". V tiki zvezdnati noči so bile za nas otroke, ki smo po večini spali na senu na marofu, prave uspavanke. Ate je pa na ta način živo obujal spomine na mlada fantovska leta. Z leti je atu v delavnici dela primanjkovalo, zato je šel na šiht k cimermanu Hrastniku. To se mu je takoj izplačalo, saj je dobil takoj več otroških doklad, kot pa plače za šiht. Na ta način so se rešili najhujši finančni problemi. Našega otroštva je bilo po

vrsti konec in smo tako tudi odhajali od doma v uč in službo. To nam je bilo vsem po vrsti zelo težko in kar stiskalo nas je v prsih ter smo težko zadrževali solze, še posebej, ker je tudi mama za vsakim malo posmrkala. Malo nam je bilo v tolažbo, da smo odhajali s 14. leti, naši strici in tete pa so morali od doma že s petim ali šestim letom. Kako smo se prebijali skozi življenje in si ustvarjali svoje družine in domove, je več ali manj poznano.

Če ostajamo vsaj malo skromni, potem se lahko pohvalimo, da smo kljub raznim težavam privozili v petdeseta in šestdeseta leta življenja. Po svojih močeh smo si ustvarili domove in k streči pridelali otroke, ki so bili v otroštvu ena sam streča, pozneje pa je bilo nekaj večjih in manjših skrbi, vendar se trudijo, da so nam v strečo in ponos. Pa čas hitro teče, človek pa z leti občuti več problemov in če je še kolikor toliko zdrav, vseeno postaja od časa do časa zamišljen ali kakor pravijo pust. Vendar imamo tudi tu

srečo, saj naši otroci pravočasno priskrbijo vnuke, ki nas na stara leta razveseljujejo s svojim veselim otroštvom.

Ko se je naš ate 1968. leta tragično ponesrečil, je bila to za vso našo še mlado družino prava tragedija. Mama se je ob delu tolazila, da je bila taka pač božja volja. Otroci smo bolečino njej in nam lajšali tako, da smo ji pri gospodarjenju in z delom po svojih močeh pomagali. Tako je šlo življenje naprej in kmalu smo bili vsi otroci poročeni in si ustvarili svoje domove.

Še, ko je živel ate, smo se za večje praznike, predvsem za atov in mamin god, pa tudi za koline zbirali doma. Srečanja za mamin god so postala tradicija in dokler je živila še mama je imela velike skrbi, kako nas bo za ta praznik čim boljše pogostila. Vendar že s tem, da smo prišli vsi, smo jo neizmerno osrečili. Ker smo to vedeli, nas je toliko bolj prizadelo,

ko je zbolela in po težki bolezni leta 1984 umrla.

Naša družina ima sedaj tudi do pet srečanj letno. Ob takšnih srečanjih smo vedno z mislimi tudi pri starših in se spomnemo njihovih naukov, ki so bili najlepša dota za naše življenje. Večkrat se sprašujemo, ali smo svojim otrokom s svojim vzgledom posredovali toliko plemenitosti, ljubezni do bližnjega, dobrote, pa tudi ljubezni do boga, kot so nas učili naši starši. Spet moramo priznati, da se nam vse ni posrečilo, vzroka za paniko pa sigurno ni, tudi zato ne, ker otroci živijo še kar srečno življenje, nam pa naša družinska srečanja zavida bližnja in daljna okolica.

Prav zaradi gornjih ugotovitev in ker se imamo na naših srečanjih prelepo, bomo to tradicijo ohranili. Veselilo nas bo pa tudi, če bodo to tradicijo negovali in gojili naši potomci.

Drevo življenja

Priloženo "Drevo življenja" prikazuje razvoj in rast naše rodbine v zadnjih 150-ih letih. Trdim lahko, da so predniki naših prastarih staršev preživeli stoletja pred tem in so na visokohribovskih kmetijah na južnem obrobju Pohorja uspešno kljubovali turškim napadom, epidemijam in raznim boleznim ter še kakšnim drugim katastrofam in ujmam. Zagotovo so bili vajeni težkega dela in odrekanj. Takšno življenje jih je povezovalo in kalilo v odporne, zdrave in vesele ljudi. Vzroki za veselo razpoloženje so bili povsod in že takrat so poznali pregovor: "Dan, ki mine brez smeha, je izgubljen". Tudi naši stari starši so bili večji del optimisti, kar je veljalo tudi v najtežjih trenutkih, ki jih je bilo v takratnem življenju veliko. Vseskozi jih je tudi spremljalo prepričanje in upanje, da bo jutrišnji dan boljši. Zaradi takega načina življenja so tudi njihovi številni otroci kljub siromaštvu odraščali v vesele ljudi, ki so bili predvsem na

stara leta polni ljubezni in dobrote do svojih bližnjih, predvsem pa do svojih otrok.

Mi smo imeli še večjo srečo, saj smo imeli starše, ki so nas imeli radi in bedeli nad nami skozi celo njihovo življenje.

Že stari starši so imeli družine z veliko otroki, naša ate in mama pa sta v tem postavila nedosegljiv rekord v celi naši rodbini.

Sosedje so velikokrat zmajevali z glavami rekoč, kaj le Platovška mislita. Atu in mami smo zagotovo povzročili veliko skrbi, največ takih, kako bosta tako veliko otrok nahranila, oblekla in vzgojila. Pa z dobro voljo in iznajdljivostjo, predvsem pa z veliko pridnostjo, sta nas vzredila v zdrave in vesele otroke in nam omogočila, da smo si ustvarili svoje poklice, pozneje pa smo si zgradili samostojna družinska gnezda.

Kar se pa rodnosti tiče, pa vsi krepko zaostajamo za svojimi starši. Tudi tako svobodnega otroštva, kot smo ga imeli, nismo mogli omogočiti svojim otrokom. Za to lahko krivimo tudi nove, moderne in predvsem za življenje boljše čase, ki pa velikokrat prinašajo nesreče in tragedije v družine. Novi rodovi ne znajo več ceniti skromnosti, odrekanja, pa tudi naravnih danosti narave ne.

Kakor koli že, smo sedaj v teh letih k sreči že zelo podobni svojim staršem. To se pri moškemu spolu vidi najbolj v čedalje bolj osivelih glavah, poleg tega pa smo tudi po manirah in obnašanju ter izgledu vedno bolj podobni svojim prednikom. Tudi razum nam tako deluje in lahko na srečo svojim potomcem delimo dobre nasvete in modrosti, ki pa jih takoj kot mi v njihovih letih ne upoštevajo vedno. Ženski svet je pa tudi na srečo po svoji dobroti in skrbi, predvsem pa po svoji ljubezni do svojih otrok ter vnukov vedno bolj podoben naši mami.

Če še enkrat povzamem, lahko rečem, da so bili naši predniki preprosti ljudje, ki so se veselili majhnih uspehov. Njihove domačije so bile na obrobju Pohorja. Pohorci pa so po naravi veseli pa tudi trmasti ljudje, kar vse se je potrjevalo v naših prednikih, nekaj tega pa smo tudi mi podedovali.

Iz povedanega lahko našim otrokom in vnučkom priporočam recept za dolgo in srečno življenje:

"Veselite se majhnih in najmanjših uspehov ter narave, ki vas obdaja. Pridno delajte, ker vas bodo uspehi dobro opravljenega dela vedno navdajali s ponosom in srečo. Spoštujte svoje starše in bližnje ter se imejte radi. Negujte slovensko besedo, petje, glasbo in običaje ter vse kar vam zapuščamo."

Vse to je osnova in porok, da tudi sami varno vozite svoje barke življenja po še tako razburkanem morju do našega skupnega pristana. S takšnim življenjem boste dočakali častitljive starosti in boste lahko ne samo svojim otrokom, ampak tudi svojim vnukom in pravnukom posredovali preizkušene modrosti in napotke za dolgo in srečno življenje.

Mihail Selčan

* 1868, Selce 3, Socka

† 1944, Celje

Marija Selčan

* 1870, Vinarje, Socka

† 1945, Trnovlje, Socka

Martin Selčan

* 1896, Selce 3, Socka

† padel v 1. svetovni vojni

Marija Selčan - Mimika (poročena Gobec)

* 1900, Selce 3, Socka

† 1974, Novake, Nova Cerkev

↶ Vlado Gobec

* 25.12.1926

† 1980, Razdelj

↳ Branko

↔ Mitja, Matej

↳ Miroslav

↔ Ines, Mateja

↳ Vlado

↶ Mira Gobec (poročena Petelinšek)

* 21.2.1928

✉ Vitanje 46

↳ Mira

↔ Dejan, Simon

↳ Dragica

↔ Miran, Goran

↳ Anton

↔ Boštjan, Janja,
Petrica

↶ Romana Gobec (poročena Kadunc)

* 7.7.1936

✉ Ljubljana

↳ Boris

↔ Tjaša

↳ Roman

Franc Selčan (1 + 9)

* 26.1.1902, Selce 3, Socka

† 23.7.1968, Zlateče 10

Ignac Selčan (žena Angela Mlakar)

* 1903, Selce 3, Socka

† 1960, Zlateče

Klara Selčan (poročena Krajnc)

* 1904, Selce 3, Socka

† 1993, Griže

Marija Krajnc (poročena Kos)

* 19.2.1930

↳ Anton

↔ Tilen

✉ Kasaze 8

↳ Boris

↔ Petra, Žaklin

☎ (063) 708-165

Gizela Krajnc (poročena Ulaga, Družanovič)

* 9.5.1944

↳ Zlatko

† 1995

↳ Barbara

Jurij Selčan (žena Julijana Škrlin)

* 1906, Selce 3, Socka

† 1992, Selce

 Jože-Pepi Selčan (žena Slavica)

* 20.4.1932   ↘ Zlatka   ⇔ David
† 1976, Vojník

→ Karel Selčan (ženi Anica, Karlina)

* 22.10.1934 ⚡ Vojka ⇔ Grega, Jure
✉ Arclin 88 ⚡ Vito ⇔ Niki
⠀ ⚡ Simona
⠀ ⚡ Drago

 Slavko Selčan (žena Zofka)

* 1941   Danči
✉ Višnja vas   Srečko

 Ivan Selčan

* 1943
† 1962 (Levkemija)

Peter Selčan (žena *Fanika*)

* 1907, Selce 3, Socka
✉ Liboje 101
☎ (063) 708-662

Branko Selčan

* 1.1.1938   ↳ Roman   ⇔ Romana, Saška
✉ Liboje 101/a,   ↳ Branka
Petrovče

Oskar Selčan

* 10.12.1943   ↳ Ksenja
✉ Liboje 101   ↳ Oskar
☎ (063) 708-662   ↳ Uroš

Peter-Milan Selčan

* 1.11.1944
† 1963 (ponesrečil v vojski)

Alojz Marovšek

* 1869, Brce, Dobrna

† 1933, Zlateče 10

Cecilija Marovšek

rojena Platovšek

* 1867, Čreskova, Socka

† 1955, Zlateče 10

Leopold Marovšek

* 1896, Zlateče 10

† 1978, Žalec

Lenika Marovšek (poročena Jagodič)

* 1897, Zlateče 10

† 1970, Celje

Stanko Jagodič

* 1920

† 1963, Celje

↳ Dušan

↔ hči

Štefan Jagodič

* 30.10.1926

✉ Zagaj 37, Ponikva

☎ (063) 792-177

↳ Bojan

↔ Janja, Barbara

Poldi Jagodič

* 1929

† 1993

↳ † Zlatka

↔ Ervin

↔ † Geri

Valentin Marovšek

* 1900, Zlateče 10

† 1984, Žalec

✉ Marica Marovšek (posvojena)

* 1923   ↳ Marjana ⇔ Edger, Kristina

✉ živi s celotno   ↳ Karli   ⇔ Karolina
družino v
Karlsruhe
(Nemčija)

✉ Anica Marovšek

* 1925

✉ Kruševska 1, Žalec

☎ (063) 714-730

✉ Milica Marovšek

* 1926

† 1944 (umrla za levkemijo)

✉ Franci Marovšek

* 1927   ↳ hčerka v Nemčiji

† 1988

Ivan Marovšek (žena Marija)

* 25.4.1902, Zlateče 10

† 1987, Straža

✉ Franci Marovšek

* 1.10.1931   ↗ Anica   ⇔ Zvonka, Janez
✉ Straža 1,   ↗ Cilka   ⇔ Barbara, Martin
                      Nova Cerkev   ↗ Branko
☎ (063) 772-962

✉ Bernard Marovšek

* 16.7.1933
✉ Cesta v Tomaž,
Vojnik

✉ Marija Marovšek (poročena Mašgaj)

* 1936   ↗ Sandi   ⇔ 1 + 1
✉ Šmarje   ↗ Zlatko   ⇔ Monika, Sonja
                      ↗ Marjanca

✉ Ivan Marovšek

* 1938   ↗ Tatjana
✉ Ljubljana

✉ Jože Marovšek

* 1939
✉ Dol pod Gojkó, Frankolovo

☛ Alojzija Marovšek (poročena Prezelj)

* 1941   ↗ Tomaž
† 1993, Ljubljana   ↗ Karica
                                    ↗ Andrejka

☛ Alojz Marovšek

* 6.3.1943   ↗ Bojan
✉ Lipa, Štore   ↗ † Srečko

☛ Štefan Marovšek

* 26.11.1945
✉ Stegenškova 5, Cefje
☎ (063) 34-396

☛ Ivana Marovšek (poročena Muzelj)

* 2.3.1953   ↗ Saška
                                    ↗ Mojca
Straža 13   ↗ Drago
† 1989   ↗ Marko

Alojzija Marovšek (poročena Selčan) (9)

* 19.6.1907, Zlateče 10
† 5.10.1984, Zlateče 10

Avgust Marovšek

* 1910, Zlateče 10
† 1970, Štore

Franc Selčan

* 26.1.1902, Selce 3, Socka

† 23.7.1968, Zlateče 10

Alojzija Selčan

(rojena Marovšek)

* 19.6.1907, Zlateče 10

† 5.10.1984, Zlateče 10

Martina Selčan (poročena Marjan Pavčič)

* 8.11.1935, Zlateče 10

 Šaleska 18, Velenje

☎ (063) 858-689

 Mateja Pavčič (poročena Tone Tolazzi)

* 7.7.1966

 Koželjskega 2

Velenje

☎ (063) 854-020

→ Aljoša (* 10.2.1984)

Franci Selčan (poročen Erika Žaler)

* 9.3.1937, Zlateče 10

* 13.8.1940

 Cesta na Dobrovo 107

Cefje

☎ (063) 33-300

 Aleksander Selčan (poročen Livija Jelerčič)

* 21.11.1960

 Rožnodoľska 10

Maribor

(062) 631-075

→ David (* 4.12.1990)

Denis (* 3.6.1995)

✉ Andrej Selčan (poročen Milena Kumperger)
* 18.12.1963
✉ Pod Lipami 16   ↗ Tomaž (* 8.3.1993)
Celje
☎ (063) 39-098

Slavica Selčan (poročena 1. † Franc Podvornik
* 2.10.1938, Zlateče 10   2. Tone Kuder)
✉ Levec, Petrovče   * 19.5.1937
☎ (063) 471-987

✉ Bogdan Podvornik (poročen Meta Kolar)
* 30.12.1963
✉ Zoisova 3, Celje   ↗ Bojan (* 24.7.1986)
☎ (063) 35-213   ↗ Blaž (* 7.11.1988)

Tilčka Selčan (poročena Ivan Divjak)
* 26.2.1941, Zlateče 10   * 27.11.1931
✉ Latkova Vas 178, Prebold
☎ (063) 701-675

✉ Darja Divjak (poročena Aleš Laznik)
* 16.9.1971
✉ Latkova vas 178   ↗ Klementina (* 4.1.1991)
Prebold   ↗ Anja (* 27.1.1994)
☎ (063) 701-675

Nežika Selčan (poročena Silvo Parovel)

* 16.1.1943, Zlateče 10
✉ Gortanova 2, Izola
☎ (066) 63-468

* 21.11.1940

Mirjan Parovel

* 17.8.1968
✉ Gortanova 2, Izola
☎ (066) 63-468

Damjan Parovel

* 16.12.1970
✉ Gortanova 2, Izola
☎ (066) 63-468

Vinko Selčan (poročen Marija Bogataj)

* 18.7.1944, Zlateče 10
✉ Vrbnje 78, Radovljica
☎ (064) 714-610

* 21.1.1940

Tanja Selčan (poročena Leon Matašen)

* 17.10.1963   ↳ Alen (* 13.5.1982)
✉ Gradnikova 109   (poročena Marjan Štuhec)
Radovljica   ↳ Katja (* 24.12.1987)
                                    ↳ Nina (* 18.11.1990)

✉ **Marjana Selčan** (poročena Andrej Pinter)

* 20.9.1967

✉ Globok 6

Radovljica

☎ (064) 338-867

✉ **Martina** (* 26.4.1992)

✉ Tjaša

✉ **Alenka Selčan**

* 10.2.1973

✉ Vrbnje 78, Radovljica

☎ (064) 714-610

Karli Selčan (poročen Danica Majcen)

* 12.9.1947, Zlateče 10

* 17.4.1955

✉ Zlateče 10/c, Nova Cerkev

☎ (063) 772-332

✉ **Branka Selčan**

* 4.6.1973

✉ Zlateče 10/c, Nova Cerkev

☎ (063) 772-332

✉ **Primož Selčan**

* 14.5.1980

✉ Zlateče 10/c, Nova Cerkev

☎ (063) 772-332

Milan Selčan (poročen Jožica Štefanič)

* 17.5.1949, Zlateče 10 * 17.2.1952
✉ Čadramská vas 1, Pořešany
☎ (062) 825-048

→ Barbara Selčan

* 1.10.1980
✉ Čadramska vas 1, Pošćane
☎ (062) 825-048

Urška Selčan

* 7.11.1982
✉ Čadramska vas 1, Poljčane
☎ (062) 825-048

Peter Selčan (poročen Janja Hudomalj)

(poročen Silva Jezernik)

 Boštjan Selčan

* 15.4.1977
✉ Nova Cerkev 22, Nova Cerkev

(poročen Janja Hudomalj)

⚭ Polona Selčan

* 18.10.1988

✉ Zlateče 10, Nova Cerkev

☎ (063) 772-707

Štefan Krnjavšek (poročen Gretica Veranič)

* 27.12.1926

† 6.3.1970, Nova Cerkev

✉ Nova Cerkev 16/b

☎ (063) 772-382

⚭ Zlatko Krnjavšek

* 24.3.1950

✉ Nova Cerkev 16/b ↗ Tomaž

☎ (063) 772-382

⚭ Zdenka Krnjavšek (poročena Clare)

* 3.7.1951

✉ Francija

↗ Karin

↗ Severin

↗ Žeraldin

↗ Žeron

	<i>Martin</i>			
<i>SELČAN</i> <i>Mihael</i>	<i>Vlado</i>	<i>Branko</i>	<i>Mitja, Matej</i>	
		<i>Miroslav</i>	<i>Ines, Mateja</i>	
		<i>Vlado</i>		
	<i>Mira</i>	<i>Mira</i>	<i>Dejan, Simon</i>	
		<i>Dragica</i>	<i>Miran, Goran</i>	
		<i>Anton</i>	<i>Boštjan, Janja, Petra</i>	
	<i>Romana</i>	<i>Boris</i>	<i>Tjaša</i>	
		<i>Roman</i>		
	<i>Franc</i>	<i>1+9</i>		
	<i>Ignac</i>			
<i>SELČAN</i> <i>Marija</i>	<i>Klara</i>	<i>Marija</i>	<i>Anton</i>	<i>Tilen</i>
			<i>Boris</i>	<i>Petra, Žaklin</i>
	<i>Gizela</i>		<i>Zlatko</i>	
			<i>Barbara</i>	
	<i>Jurij</i>	<i>Franc</i>	<i>Majda</i>	<i>Tomaž, Marko</i>
			<i>Tatjana</i>	<i>Jernej, David, Klemen, Benjamin, Ane-Marija</i>
	<i>Karel</i>	<i>Jože</i>	<i>Zlatka</i>	<i>David</i>
			<i>Vojka</i>	<i>Grega, Jure</i>
			<i>Vito</i>	<i>Niki</i>
			<i>Simona</i>	
<i>Peter</i>	<i>Slavko</i>		<i>Drago</i>	
			<i>Danči</i>	
	<i>Ivan</i>		<i>Srečko</i>	
	<i>Branko</i>		<i>Roman</i>	<i>Roman, Saška</i>
			<i>Branka</i>	
	<i>Oskar</i>		<i>Ksenja</i>	
			<i>Oskar</i>	
			<i>Uroš</i>	
	<i>Peter-Milan</i>			

	<i>Leopold</i>				
<i>Lenika</i>	<i>Stanko</i>	<i>Dušan</i>			
	<i>Štefan</i>	<i>Bojan</i>	<i>Janja, Barbara</i>		
	<i>Poldi</i>	<i>Zlatka</i>	<i>Geri</i>		
		<i>Ervin</i>			
<i>Valentin</i>	<i>Marica</i>	<i>Marjana</i>	<i>Edger, Kristina</i>		
		<i>Karli</i>	<i>Karolina</i>		
	<i>Anica</i>				
	<i>Milica</i>				
	<i>Franci</i>	<i>hči</i>	- Nemčija		
<i>MAROVŠEK</i> <i>Alojz</i>	<i>Franci</i>	<i>Anica</i>	<i>Zvonka, Janez</i>		
		<i>Cilka</i>	<i>Barbara, Martin</i>		
		<i>Branko</i>			
	<i>Bernard</i>				
	<i>Marija</i>	<i>Sandi</i>	<i>1+1</i>		
		<i>Zlatko</i>	<i>Monika, Sonja</i>		
		<i>Marjanca</i>			
	<i>Ivan</i>	<i>Tatjana</i>			
	<i>Jože</i>				
	<i>Alojzija</i>	<i>Tomaž</i>			
<i>MAROVŠEK</i> <i>Cecilija (rojena Platovšek)</i>		<i>Karica</i>			
		<i>Andrejka</i>			
<i>Alojz</i>	<i>Bojan</i>				
	<i>Srečko</i>				
<i>Štefan</i>					
<i>Ivana</i>	<i>Saška</i>				
	<i>Mojca</i>				
	<i>Drago</i>				
	<i>Marko</i>				
	<i>Alojzija</i>	9			
	<i> Avgust</i>				

SELČAN <i>Franc</i>	Martina por. Marjan Pavčič	Mateja por. Tone Tolazzi	Aloša → Matilda
	Franci por. Erika Žaler	Aleksander por. Livija Jelerčič	David, Denis LIP
		Andrej por. Milena Kumperger	Tomaž → OSKAR
	Slavica por. Franc Podvornik	Bogdan por. Meta Kolar	Bojan, Blaž VID
	por. Tone Kuder		
	Tilčka por. Ivan Divjak	Darja por. Aleš Laznik	Klementina, Anja - ALINA VID- MAKSIM ELA
	Nežika por. Silvo Parovel	Mirjan	
		Damjan	
	Vinko por. Marija Bogataj	Tanja por. Leon Matašen	Alen
		por. Marjan Štuhec	Katja, Njna → JAY VID-EMA
SELČAN <i>Alojzija rojena Marovšek</i>	Karli por. Danica Majcen	Marjana por. Andrej Pintar	Martina - TJAŠA
		Alenka	
		Branka	
		Primož - KAHN	
	Milan por. Jožica Štefanič	Barbara	
		Urška - NEŽA, EMA, IVANA, SARA, JASNA	
	Peter por. Silva Jezernik	Boštjan - FLORJAN, EMA	
	por. Janja Hudomalj	Polona - LIAM	
	Štefan por. Gretica Veranič	Zlatko	Tomaž
	Krnjavšek	Zdenka por. Clare	Karin, Severin, Žeraldin, Žeron

